

Mỗi năm vào tháng Ba, chúng ta lại vào đồng hồ lên một giờ với mục đích là tiết kiệm khoảng thời gian có ánh sáng mặt trời (Daylight Saving Time). Đây là điểu mà các nước trong vùng ôn đới thường làm hàng năm để có thêm giờ vào buổi chiều cho các sinh hoạt ngoài trời vào mùa Xuân và mùa Hè. Đồng hồ vào đồng hồ lên một giờ vào mùa Xuân và mùa Hè là ý kiến của một nhà khoa học của côn trùng và thiên văn người Tân-tây-lan, ông George Vernon Hudson vào năm 1895 nhưng đến năm 1916 việc đi giờ này mới được áp dụng lần đầu tiên tại hai nước ở Âu châu. Hiện nay một số nước trên thế giới vẫn áp dụng chương trình đi giờ hàng năm. Một số nước khác thì ngày nay không áp dụng nữa. Một số nước thì từ trước đến nay không bao giờ áp dụng việc đi giờ này. Tại Hoa-kỳ, hai tiểu bang không áp dụng việc đi giờ hàng năm là Arizona và Hawaii. Phần lãnh thổ từ trước của người Navajo ở Arizona thì lại theo việc đi giờ hàng năm.

Nói chung, sự dĩ có việc đi giờ là vì người ta muốn có thêm thì giờ vào buổi tối vì thì giờ có ánh sáng mặt trời vào mùa Xuân và mùa Hè nhiều hơn mùa Thu và mùa Đông. Câu tục ngữ: “Đêm tháng Năm chưa nằm đã sáng, ngày tháng Mười chưa sáng đã tối” nói lên cùng một ý nghĩa. Một ngày bao giờ cũng có 24 giờ, mùa Đông cũng như mùa Hè, nhưng thời gian có ánh sáng mặt trời mỗi mùa dài ngắn khác nhau. Chính vì vậy mà việc đi giờ mới có ý nghĩa. Người ta có thể đi giờ để thay như ngày dài hơn, nhưng ngày vẫn vậy, không có gì thay đổi. Nếu thay đổi được thì giờ hay thời gian, có lẽ con người đã không cần đến một giờ đồng hồ như ngày xưa để cho đi sống kéo dài lâu hơn, nhưng Chúa Cứu Thế Giê-xu dạy:

Có ai trong các con như loài ong mà làm cho cuộc đời mình dài thêm một khoảnh khắc không? (Phúc Âm Ma-thi-ơ 6:27)

Câu trả lời là không! Không ai trong chúng ta như loài ong mà làm cho đời mình dài thêm được dù chỉ là một vài giây phút ngắn ngủi. Thời gian và đời người là hai điểu không nằm trong tay con người như ngày trong tay Thiên Chúa là Đấng tạo dựng chúng ta. Đồng ban cho chúng ta sống, hơi thở và thời gian sống trên trần gian này. Tác giả Thánh Vịnh 139 viết:

Số các ngày định cho con đã biên vào sổ Chúa khi chưa có một ngày nào trong các ngày này (Thánh Vịnh 139:16)

Lúc xưa Do-thái có một vị vua tên là Ê-xê-chia. Vị vua này đau nặng, sắp chết và ông đã cầu nguyện xin Chúa cho ông sống. Chúa đã nhậm lời cầu nguyện của vị vua này, chữa bệnh cho

ông và cho vua nọ y sòng thêm mười lăm năm nữa. Câu chuyện nọ y cho thấy mọi mặt năm tháng sòng trên trần gian nọ y là ân lành Thiên Chúa ban cho con người chúng ta. Có thể nói mặt ngày chúng ta còn sòng trên trần gian nọ y là mặt ngày Thiên Chúa còn gia hân cho chúng ta đời sòng. Nếu ý thức rằng đời sòng không nằm trong tay của mình thì chúng ta phải làm gì? Chúng ta phải biết sòng. Biết sòng nghĩa là biết mình từ đâu đến? Sòng trên trần gian nọ y để làm gì? Và chết rồi chúng ta sẽ đi về đâu?

Biết cần đi đâu gì hiện hữu cũng phải có nguồn gốc. Nguồn gốc con người chúng ta là Thiên Chúa, là Đức Chúa Trời, là Đấng tạo dựng chúng ta. Sống, hít thở và mọi điều chúng ta có đến từ Thiên Chúa. Chúng ta đến từ Đức Chúa Trời cho nên đi đâu chúng ta phải làm là tôn thờ Ngài. Không tôn thờ Thiên Chúa là chúng ta đã gột bỏ nguồn gốc của chúng ta. Người xưa nói: “Cây có cội, nước có nguồn.” Nguồn cội của con người chúng ta là Đức Chúa Trời quyên năng, cảm quyên trên toàn cõi vũ trụ. Thiên Chúa tạo dựng chúng ta với hình ảnh của Ngài cho nên chúng ta có thể suy tư, lý luận và quyết định. Con người đã quyết định khước từ Thiên Chúa, từ bỏ nguồn gốc của mình cho nên đã từ bỏ mình vào chỗ hư vọng bởi vì một khi khước từ Thiên Chúa, chúng ta sống theo đường riêng của mình, không đúng với đường Ngài của Thiên Chúa.

Thiên Chúa tạo dựng chúng ta, đặt chúng ta trên trần gian nọ y với một mục đích rõ ràng đó là làm rạng Danh Thiên Chúa và tôn thờ Ngài. Vì không sống đúng với mục đích đó cho nên con người đã từ chối hái cho mình tất cả những êchê đau đến trong đời sống. Đời sống không ý nghĩa vì chúng ta không sống theo mục đích của Đức Chúa Trời. Tất cả từ bỏ Đức Chúa Trời, kết quả cuối cùng của đời sống là hư vọng, chết một đời đời đời trong hư vọng. Đó là một cảnh là nơi được tạo dựng cho mà quả không phải cho con người. Nhưng vì phạm tội, chúng ta từ bỏ Đức Chúa Trời cho nên con người phải chịu cùng chung số phận sau khi tội già cõi đời này. Đời sống không phải chỉ là vài mươi năm hay 100 năm đi nữa trên trần gian nọ y mà thôi. Đời sống là cõi vĩnh hằng mà số phận của chúng ta được quyết định khi chúng ta sống trên đời này. Trước mặt chúng ta bao giờ cũng có hai con đường cho chúng ta lựa chọn. Con đường sống và con đường chết. Chúa Giê-xu dạy:

Hãy vào cửa hẹp vì cửa rộng và đường khoanh khoát đến đến sự hủy diệt, người vào đó thì nhieu. Còn cửa hẹp và đường chết đến đến sự sống, người tìm thấy được thì ít (Phúc Âm Ma-thi- 7:13-14)

Hai cánh cửa, hai con đường là để cho chúng ta lựa chọn, quý vị chọn con đường nào? Con đường theo Chúa hay con đường khước từ Chúa? Chúng ta có thể lựa chọn bất cứ con đường nào nhưng không thể chọn đi lầm đường. Một bên đến đến sự hủy diệt, một bên đến đến sự sống.

Chúng ta đang nói về vấn đề thời gian. Thời gian của chúng ta trên trần gian này có gì khác còn thời gian của cõi đời sau là vô tận, là đời đời, là vĩnh hằng. Ai trong chúng ta khi lựa chọn điều gì cũng muốn lựa chọn điều có giá trị lâu dài. Nếu thật sự ý thức được giá trị vĩnh cửu của cõi đời sau, chúng ta phải chọn con đường cứu rỗi qua Chúa Giê-xu trên cõi đời này. Đó là con đường dẫn chúng ta trở lại với Đức Chúa Trời. Chúa Giê-xu phán:

Ta là đường đi, chân lý và sự sống. Chẳng ai biết Ta thì không ai được đến với Cha (Phúc Âm Giảng 14:6)

Đức Chúa Trời là Cha của chúng ta và chúng ta chỉ có thể trở về với Ngài qua con đường cứu rỗi của Chúa Giê-xu là Đường đã chịu chết thay cho chúng ta trên cây thập tự, đổ máu của Ngài ra để cứu chuộc chúng ta. Sự sống chúng ta đang có là món quà Thiên Chúa ban cho chúng ta. Nếu thật sự biết đến Chúa, thật sự trở về với Ngài thì chúng ta phải tôn thờ Thiên Chúa qua con đường cứu rỗi của Chúa Giê-xu. Sự các ngày dành cho mọi người chúng ta trên trần gian này đã được an bài như sự phân định đời của chúng ta là tùy nơi quyết định của mọi người chúng ta. Người ta có thể đi lên xuống hàng năm cho phù hợp với mọi mùa như không ai có thể thay đổi thời gian của đời sống và nhất là không thay đổi được số phận của mình một khi đã quyết định. Quý vị quyết định tiếp nhận hay khước từ? Thiên Chúa là Người Cha thương yêu lúc nào cũng trông mong chờ đợi mọi người con Ngài quay trở về. Quý vị có muốn trở về Nhà Cha hôm nay không?

Mục sư Nguyễn Thế
Chàng Trình Phát Thanh Tin Lành